ANTHONY MICHAEL COLLINS
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2022. május 19.[1]

C-623/20. P. sz. ügy

Európai Bizottság
kontra

Olasz Köztársaság

„Fellebbezés – Nyelvhasználati szabályok – Az ellenőrzés (audit) területén tanácsosok felvételére irányuló nyíltversenyvizsga-felhívás – Nyelvismeret – A versenyvizsga második nyelve kiválasztásának az angol, a francia vagy a német nyelvre korlátozása – 1. rendelet – Személyzeti szabályzat – Nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés – Igazolás – Szolgálati érdek – Annak szükségessége, hogy az újonnan felvett munkatársak azonnal képesek legyenek feladataik ellátására”

I. Bevezetés

1. A nyelv az uniós polgárok kulturális és politikai identitásának fontos részét képezi, és mind az Európai Unióról szóló szerződés, mind pedig az Alapjogi Charta előírja az Unió nyelvi sokszínűségének tiszteletben tartását.[2] Ezt a tiszteletet erősíti az Európai Unió mind a 24 hivatalos nyelvének az Európai Unió intézményei munkanyelveként való meghatározása.[3]

2. A nyelvek megkönnyítik az egyének közötti kommunikációt, ezáltal teszik lehetővé a közös munkát. Mivel mind a 24 hivatalos nyelv egyidejű használata a jelenlegi helyzetben komolyan akadályozná az említett kommunikációt és együttműködést, érthető, hogy az uniós intézmények olyan tisztviselőket igyekeznek felvenni, akik anyanyelvük mellett legalább egy közvetítőnyelvet is ismernek. Hosszú azoknak a nyelveknek a listája, amelyekről elmondható, hogy az európai történelem különböző időszakaiban a kontinens egészén vagy annak nagy részén közvetítőnyelveknek minősültek. Valamely nyelv egy adott politikai és gazdasági környezetben közvetítőnyelvnek minősülhet, ami természetesen nem tart örökké: azonban tagadhatatlan, hogy valamely nyelv közvetítőnyelvként való felfogása megerősíti annak pozícióját.

[1] Eredeti nyelv: angol.

[2] Az EUSZ 3. cikk és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 22. cikke. Figyelembe kell venni az Európai Unió területén beszélt mintegy 60 regionális és kisebbségi nyelvet is.

[3] A 2013. május 13-i 517/2013/EU tanácsi rendelettel (HL 2013. L 158., 1. o.) módosított, az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. tanácsi rendelet (HL 1958. L 158., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás: 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.; a továbbiakban: 1/58 rendelet) 1. cikke.

3. Mivel az Európai Unió valamennyi hivatalos nyelvét egyenlően kezeli, és valamely nyelvnek egy adott célból közvetítőnyelvként való kijelölése kétségtelenül előnyt jelent az azt jól beszélő pályázók számára, az ilyen kijelölést objektív és észszerű indokokkal kell alátámasztani. A Bíróság ítélkezési gyakorlatában elismeri, hogy a szolgálat igényei két feltétel teljesülése esetén indokolják ezt. A felhozott indokolásnak tehát a felvett személyek által ellátandó feladatokra kell vonatkoznia. A javasolt korlátozás igazolása céljából figyelembe vett bizonyítékoknak pontosaknak, megbízhatóknak és következetteseknek kell lenniük. [4]

4. A jelen ügyben az Európai Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a 2020. szeptember 9-i Olaszország kontra Bizottság ítéletet (T-437/16, EU:T:2020:410, a továbbiakban: megtámadott ítélet), amellyel a Törvényszék megsemmisítette az ellenőrzés (audit) területén tanácsosok felvételére irányuló nyíltversenyvizsga-felhívást (AD 5/AD 7). [5] A jelen ügyben a vitatott EPSO-felhívás [6] szerint a pályázóknak a következő konkrét nyelvi feltételeknek kell megfelelniük:

– első nyelv: a minimumszint C1 az EU 24 hivatalos nyelvének egyikén;

– második nyelv: a minimumszint B2 angol, francia vagy német nyelven; az 1. nyelvtől eltérőnek kell lennie. [7]

5. A megtámadott ítélet szerint a Bizottság nem bizonyította, hogy a pályázók második nyelvválasztásának angolra, franciára vagy németre való korlátozása objektíve igazolt és arányos az általa elérni kívánt elsődleges célhoz képest, amely abban áll, hogy olyan tanácsosokat vegyenek fel, akik azonnal képesek feladataik ellátására. A Bizottság azt sem bizonyította, hogy a nyelvi korlátozást költségvetési és működési korlátok és/vagy a kiválasztási eljárás jellege igazolná. [8] A Bizottság a Bírósághoz benyújtott fellebbezésében azt állítja, hogy a Törvényszék a nyelvi korlátozás igazolása tekintetében észszerűtlenül nagy terhet rótt rá. Ezenfelül vitatja az általa e korlátozás alátámasztása céljából felhozott bizonyítékok Törvényszék általi értékelését.

[4] Lásd például: 2012. november 27-i Olaszország kontra Bizottság ítélet (C-566/10 P, EU:C:2012:752); 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet (C-621/16 P, EU:C:2019:251); 2019. március 26-i Spanyolország kontra Parlament ítélet (C-377/16, EU:C:2019:249); 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet (T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495); 2017. december 14-i PB kontra Bizottság ítélet (T-609/16, EU:T:2017:910); 2021. március 3-i Barata kontra Parlament ítélet (T-723/18, EU:T:2021:113); 2021. június 9-i Calhau Correia de Paiva kontra Bizottság ítélet (T-202/17, EU:T:2021:323).

[5] EPSO/AD/322/16, HL 2016. C 171. A., 1. o.; a továbbiakban: vitatott EPSO-felhívás.

[6] Az Európai Közösségek Személyzeti Felvételi Hivatalának létrehozásáról szóló, 2002. július 25-i 2002/620/EK európai parlamenti, tanácsi, bizottsági, bírósági, számvevőszéki, gazdasági és szociális bizottsági, a Régiók Bizottsága és az európai ombudsmani határozat (HL 2002. L 197., 53. o.; magyar nyelvű különkiadás: 1. fejezet, 4. kötet, 46. o.) 2. cikke az Európai Személyzeti Felvételi Hivatalra (EPSO) ruházta át a személyzeti szabályzat 30. cikkének első bekezdésében és III. mellékletében említett nyílt versenyvizsgák lefolytatásáért való felelősséget. Az említett rendelet 4. cikke értelmében az EPSO-ra ruházott hatáskörök gyakorlásával kapcsolatos fellebbezést a Bizottság ellen kell benyújtani.

[7] Az Európa Tanács által kiadott közös európai nyelvi referenciakeret (az Európa Tanács Miniszteri Bizottságának 1998. március 17-i R(98) 6. sz. ajánlása; a továbbiakban: KERK] az A1-től a C2-ig terjedő hat szinten határozza meg a nyelvtudást. A KERK egyik táblázata az általános tudásszintek áttekintését tartalmazza. A „mesterfokú nyelvhasználó” nyelvtudásának megfelelő C1 szint a következőképpen írható le: „Meg tud érteni igényesebb és hosszabb szövegeket a különböző típusú szövegek széles körében, és a rejtett jelentéstartalmakat is érzékeli. Folyamatosan és természetes módon tudja kifejezni magát, anélkül hogy túl sokszor kényszerülne arra, hogy keresse a kifejezéseket. A nyelvet rugalmasan és hatékonyan tudja használni társasági, tanulmányi és szakmai célokra. Világos, jól szerkesztett, részletes szöveget tud alkotni összetettebb témákban is, és eközben megbízhatóan alkalmazza a szövegszerkesztési mintákat, kötőszavakat és szövegösszekötő elemeket.” Az „önálló nyelvhasználó” nyelvtudásának megfelelő B2 szint a következőképpen írható le: „Meg tudja érteni az összetettebb konkrét vagy elvont témájú szövegek fő gondolatmenetét, beleértve a szakterületének megfelelő szakmai beszélgetéseket is. Folyamatos és természetes módon olyan szintű normális interakciót tud folytatni anyanyelvű beszélővel, hogy az egyik félnek sem megterhelő. Világos, részletes szöveget tud alkotni különböző témák széles körében, és ki tudja fejteni a véleményét egy aktuális témáról úgy, hogy részletezni tudja a különböző lehetőségekből adódó előnyöket és hátrányokat.”

[8] 2020. szeptember 9-i Olaszország kontra Bizottság ítélet (T-437/16, EU:T:2020:410, 197. pont).

II. Jogi háttér

A. Az 1/58 rendelet

6. Az 1/58 rendelettel a Tanács a jelenlegi EUMSZ 342. cikk alapján rá ruházott hatáskörrel élt, amely alapján meghatározhatja azokat a szabályokat, amelyek többek között az Európai Unió intézményei általi és az azokon belüli nyelvhasználatra vonatkoznak. A jelenleg hatályos változat releváns része a következőképpen rendelkezik:

„1. cikk

Az Unió intézményeinek hivatalos nyelvei és munkanyelvei az angol, a bolgár, a cseh, a dán, az észt, a finn, a francia, a görög, a holland, a horvát, az ír, a lengyel, a lett, a litván, a magyar, a máltai, az olasz, a német, a portugál, a román, a spanyol, a svéd, a szlovák és a szlovén.

[…]

6. cikk

A[z] [Európai Unió] intézményei eljárási szabályzataikban kiköthetik, hogy meghatározott esetekben melyik nyelvet kell használni [helyesen: meghatározhatják a nyelvhasználati szabályok alkalmazásának részletes szabályait].”

B. A személyzeti szabályzat

7. A személyzeti szabályzat [9] 1d. cikkének releváns része a következőképpen rendelkezik:

„(1) E személyzeti szabályzat alkalmazásában tilos bármilyen, nemen, fajon, bőrszínen, etnikai vagy társadalmi származáson, genetikai tulajdonságokon, nyelven, valláson vagy meggyőződésen, politikai vagy más nézeteken, nemzeti kisebbséghez tartozáson, tulajdonon, születésen, fogyatékosságon, koron vagy szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés [helyesen: hátrányos megkülönböztetés].

[…]

(6) Tiszteletben tartva a megkülönböztetésmentesség [helyesen: hátrányos megkülönböztetés tilalmának] elvét és az arányosság elvét, ezek alkalmazásának bármely korlátozását tárgyilagos és észszerű okokkal kell indokolni, és azoknak a személyzeti politika keretében az általános érdekekbe tartozó jogos célkitűzéseket kell szolgálnia [helyesen: szolgálniuk]. […]”

8. A személyzeti szabályzat III. címének „Felvétel” címet viselő 1. fejezete a 27–34. cikkből áll. A 27. cikk a következőképpen rendelkezik:

„A felvétel során arra kell törekedni, hogy az intézmények részére olyan tisztviselők munkáját biztosítsák, akik megfelelnek az alkalmasság, a hatékonyság és a feddhetetlenség legmagasabb

[9] Az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzatáról, egyéb alkalmazottainak alkalmazási feltételeiről, valamint a Bizottság tisztviselőire ideiglenesen alkalmazandó különleges intézkedések bevezetéséről szóló, 1968. február 29-i módosított 259/68/EGK, Euratom, ESZAK tanácsi rendelet (HL 1968. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 2. kötet, 5. o.; helyesbítések: HL 2007. L 248., 26. o.; HL 2016. L 289., 21. o.; a továbbiakban: személyzeti szabályzat).

követelményeinek, és akiket az Unió tagállamainak állampolgárai közül a lehető legszélesebb földrajzi alapon vettek fel. Semmilyen beosztás sem tartható fenn valamely tagállam állampolgárai számára. […]”

9. A 28. cikk f) pontja szerint:

„Egy tisztviselő kizárólag az alábbi feltételekkel nevezhető ki:

[…] tanúbizonyságot tesz az Unió egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretéről és egy további hivatalos nyelvének a feladatainak ellátásához szükséges szintű ismeretéről.”

10. A személyzeti szabályzat III. melléklete a „Versenyvizsgák” címet viseli. E melléklet 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A versenyvizsgák kiírását a kinevezésre jogosult hatóság a vegyesbizottsággal folytatott konzultációt követően készíti el.

A kiírás tartalmazza:

[…]

f) adott esetben a betöltendő beosztás sajátos jellege miatt megkövetelt nyelvismeretet;

[…]”

III. A tényállás, az eljárás és a felek kereseti kérelmei

11. A megtámadott ítélet 1–13. pontja összefoglalja az ügy tényállását és a vitatott EPSO-felhívásban szereplő feltételeket.

12. A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– amennyiben úgy határozna, hogy az ügy állása lehetővé teszi, utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

– az Olasz Köztársaságot kötelezze a jelen eljárás és az elsőfokú eljárás költségeinek a viselésére.

13. A Bizottság e kérelmeinek alátámasztására céljából három jogalapot hoz fel.

14. Az első fellebbezési jogalap három részre tagolódik. Az első rész szerint a megtámadott ítélet 137. pontja téves jogalkalmazást és téves indokolást tartalmaz.

15. A második rész a megtámadott ítélet 113. pontjának utolsó mondata, 138. és 144. pontja, 147. pontjának utolsó mondata, valamint 157–161., 193. és 197. pontja ellen irányul. A Bizottság azt állítja, hogy ezek a pontok észszerűtlenül nagy terhet rónak rá mind a vitatott

EPSO-felhívásban szereplő nyelvi korlátozás indokolási kötelezettségét, mind pedig az olyan bizonyítékok értékelését illetően, amelyeket az EPSO által a felhívásban alapul vett indokok alátámasztása céljából hozott fel.

16. A jogalap harmadik részében a Bizottság azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 132–135. pontjában a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel az ítélkezési gyakorlat értelmében a Bizottság nem köteles a nyelvi korlátozás alapjaként kötelező erejű jogi aktust azonosítani a belső jogi normái között.

17. A második fellebbezési jogalap hét olyan eset meghatározására vonatkozik, amelyben a Törvényszék elferdítette az elé terjesztett bizonyítékokat. A harmadik fellebbezési jogalap szerint jogellenes a Törvényszéknek a pályázókkal való kommunikáció nyelvére vonatkozó értékelése.

18. Az Olasz Köztársaság vitatja a Bizottság érveit. Azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

19. A Spanyol Királyság beavatkozik az Olasz Köztársaság oldalán.

20. A jelen ügyet a C-635/20. sz. üggyel egyesítették a 2022. március 2-i tárgyalás megtartása céljából, amelyen a felek előadták szóbeli észrevételeiket, és válaszoltak a Bíróság által feltett írásbeli és szóbeli kérdésekre.

21. Az indítványomban – a Bíróság kérésének megfelelően – az első fellebbezési jogalapra szorítkozom.

IV. Az első fellebbezési jogalap értékeléséről

A. Az első részről

22. A Bizottság úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 137. pontjában a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel abban arra a következtetésre jut, hogy minden további magyarázat nélkül nem lehet vélelmezni, hogy valamely újonnan felvett, az angol, francia vagy német nyelvek egyikét sem ismerő tisztviselő ne tudna haladéktalanul valamely uniós intézmény számára hasznos munkát végezni. A Törvényszéknek ehelyett azt kellett volna értékelnie, hogy a nyelvi korlátozást objektíve igazolja-e annak szükségessége, hogy szolgálati érdekből olyan pályázókat vegyenek fel, akik azonnal képesek feladataik ellátására. A Bizottság különbséget tesz a „haladéktalanul hasznos munkát végezni képes” és a „feladatai ellátására azonnal képes” pályázó között. Mivel a Törvényszék tévedése alapvető jelentőségű az e három nyelvnek a biztosok kollégiuma általi használata és a Bizottság szolgálatainak munkája közötti kapcsolatra vonatkozó bizonyítékok elutasítását illetően, a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

23. A megtámadott ítélet 137. pontja a következőképpen szól:

„Közelebbről: sem e normákból, és még kevésbé az ügy egyéb körülményeiből nem tűnik ki, hogy fennállna a szükséges kapcsolat a Bizottság határozathozatali eljárásai – és konkrétan a testületen belül zajló eljárások – és a vitatott versenyvizsgák sikeres pályázói által ellátandó feladatok, vagyis

a fenti 96. pontban ismertetett ellenőrzési feladatok között. Minden további magyarázat nélkül ugyanis még annak feltételezése esetén sem lehet vélelmezni, hogy valamely újonnan felvett, e nyelvek egyikét sem ismerő tisztviselő ne tudna haladéktalanul a szóban forgó intézmény számára hasznos munkát végezni, hogy valamely meghatározott intézmény alkalmazottai kizárólag egy nyelvet vagy bizonyos nyelveket használnak tanácskozásaik során (2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 121. és 122. pont [nem tették közzé]). Ez annál is inkább így van, mivel a jelen ügyben igen sajátos feladatokról van szó, amelyek a priori semmilyen szoros kapcsolatot nem mutatnak a Bizottság tagjai által alkotott testület munkájával."

24. Először is megjegyzem, hogy a személyzeti szabályzat 1d. cikke (6) bekezdésének első mondata úgy rendelkezik, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalma elve alkalmazásának bármely korlátozását tárgyilagos és észszerű okokkal kell indokolni, és azoknak a személyzeti politika keretében az általános érdekekbe tartozó jogos célkitűzéseket kell szolgálniuk. Másodszor, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a nyelvi korlátozásokból eredőhöz hasonló, a nyelven alapuló eltérő bánásmód csak akkor elfogadható, ha ez a korlátozás objektív módon igazolható és arányos a szolgálat valós igényeihez képest.[10] A megtámadott ítélet 60. és 61. pontja tartalmazza ezt a megfontolást, és idézi a Bizottság kontra Olaszország ítélet[11] 89–90. pontját, amelyek viszont az Olaszország kontra Bizottság ítélet[12] 88. pontját idézik.

25. Annak megítéléséhez, hogy az eltérő bánásmód objektíve indokolt és arányos-e a szolgálat valós igényeihez képest, először meg kell állapítani ezeket az igényeket. A jelen ügyben az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* 2015. február 27-i számában közzétett, a nyílt versenyvizsgákra vonatkozó szabályzat[13] 1.3. szakaszának releváns része a következőképpen szól:

„A pályázóknak versenyvizsgától függően bizonyítaniuk kell a hivatalos uniós nyelvek […] ismeretét. Az általános elvárás egy uniós hivatalos nyelv alapos (CEFR […] C1 szintű) és egy másik uniós hivatalos nyelv kielégítő (CEFR B2 szintű) ismerete, azonban egyes esetekben (különösen nyelvi profilok esetében) a versenyvizsga-felhívás ennél szigorúbb követelményeket támaszt. Ha a versenyvizsga-felhívás másképp nem rendelkezik, második nyelvként csak az angol, a francia vagy a német nyelv választható […]

[…]

Az uniós intézmények belső kommunikációjában hosszú évek óta főként az angol, a francia és a német nyelv használatos, és többnyire a külvilággal történő kommunikációhoz, illetve az ügykezeléshez is e nyelvekre van szükség.

A versenyvizsgánál választható második nyelveket a szolgálati érdekek szem előtt tartásával határozzuk meg, amelyek szükségessé teszik, hogy az újonnan felvett munkatársak azonnal képesek legyenek feladataik ellátására és a mindennapos munkavégzéshez szükséges hatékony kommunikációra. Ellenkező esetben súlyosan sérülhetne az intézmények hatékony működése."

26. Ezen túlmenően a vitatott EPSO-felhívás „Kik pályázhatnak?" címet viselő része a következőképpen szól: „Második nyelvként az angol, a francia vagy a német nyelv választható. Ezek az uniós intézmények fő munkanyelvei, és a szolgálati érdekek szükségessé teszik, hogy az

[10] Lásd még a megtámadott ítélet 82. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

[11] 2019. március 26-i ítélet (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[12] 2012. november 27-i ítélet (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[13] HL 2015. C 70 A, 1. o.

újonnan felvett munkatársak azonnal képesek legyenek e nyelvek legalább egyikén ellátni feladataikat, és a mindennapos munkavégzéshez szükséges hatékony kommunikációt folytatni." A vitatott EPSO-felhívás „Ezen kiválasztási eljárás nyelvhasználati szabályainak indokolása" címet viselő II. mellékletének első bekezdése úgy szól, hogy „[a] versenyvizsga-felhívás »KIK PÁLYÁZHATNAK?« szakaszában meghatározott követelmények megfelelnek az uniós intézmények által a szakmai készségekre, tapasztalatra és ismeretekre vonatkozóan előírt elsődleges követelményeknek, valamint annak az igénynek, hogy az újonnan felvett munkatársak képesek legyenek a hatékony munkavégzésre, különösen más munkatársakkal együtt." E melléklet harmadik bekezdése szerint „[a]lapvetően fontos, hogy a felvett tanácsosok azonnal képesek legyenek ellátni a feladataikat, és kommunikációt folytatni munkatársaikkal és vezetőikkel." Az ezt követő „Az egyes kiválasztási eljárásokban használható nyelvek kiválasztásának indokolása" címet viselő rész második bekezdése a következőképpen szól: „[a]z újonnan felvett munkatársaknak azonnal képesnek kell lenniük a megfelelő munkavégzésre és arra, hogy hatékonyan elláthassák feladataikat, amelyek elvégzése céljából felvették. Ezért az EPSO-nak biztosítania kell, hogy a sikeres pályázók olyan nyelvkombináció megfelelő ismeretével rendelkezzenek, amely lehetővé teszi feladataik hatékony ellátását és különösen azt, hogy a sikeres pályázók képesek legyenek a mindennapos munkavégzéshez szükséges hatékony kommunikációt folytatni munkatársaikkal és vezetőikkel."

27. A „szolgálat valós igényeinek" a vitatott EPSO-felhívásban szereplő leírása tehát a hatékony munkavégzésre azonnal képes pályázók felvételének szükségességét foglalja magában. Ebből az következik, hogy amikor a Törvényszék a megtámadott ítélet 137. pontjában megállapítja, hogy minden további magyarázat nélkül nem lehet vélelmezni, hogy valamely újonnan felvett, az angol, francia vagy német nyelvek egyikét sem ismerő tisztviselő ne tudna haladéktalanul a szóban forgó intézmény számára hasznos munkát végezni, a „szolgálat valós igényeinek" a vitatott EPSO-felhívásban szereplő leírására utal.

28. Az, hogy a Törvényszék megítélése szerint a nyelvi korlátozás elsődleges oka[14] az, hogy az újonnan felvett személyek „azonnal képesek legyenek feladataik ellátására", és hogy ezt a kifejezést a megtámadott ítéletben gyakran használja,[15] nem jelenti azt, hogy a vitatott EPSO-felhívás szövegén alapuló egyéb leírások ne lennének relevánsak annak értékelése szempontjából, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alátámasztják-e a nyelvi korlátozás objektíve igazoltságát és a szolgálat valós igényeivel való arányosságát.

29. Nem könnyű ugyanis megérteni, hogy a Bizottság hogyan érvelhet azzal, hogy a megtámadott ítéletben a vitatott EPSO-felhívásban szereplő, a nyelvi korlátozás igazolása céljából alapul vett szövegre történő érintőleges utalás érvényteleníthetí ezt az ítéletet. Ezenfelül nehéz különbséget tenni aközött, hogy valamely újonnan felvett tisztviselő a „feladatai ellátására azonnal képes" vagy „haladéktalanul hasznos munkát végezni képes". Habár a Bizottság e különbségtételre hivatkozik annak alátámasztása céljából, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, nem fejti ki a beadványaiban, hogy miben áll ez a különbségtétel. A Bizottság a tárgyaláson egyértelművé tette, hogy álláspontja szerint a hasznos munkavégzésre való képesség a pályázók tényleges feladataihoz nem kapcsolódó járulékos feladatok elvégzésére való képességre utal. Ez az értelmezés azonban ellentétes mind az említett szavak hétköznapi jelentésével, mind pedig a megtámadott ítélet 137. pontjában szereplő szövegkörnyezetével.

[14] A megtámadott ítélet 92. pontja.

[15] A megtámadott ítéletben legalább 30 alkalommal fordul elő a „feladatai ellátására azonnal képes" kifejezés, így a bizonyítékok elemzését magában foglaló pontokban (101. és 102. pont) és a bizonyítékok értékelésére vonatkozó közbenső következtetéseket tartalmazó pontokban (98., 149., 188. és 197. pont) is.

30. Az sem róható a Törvényszék terhére, hogy a megtámadott ítélet 137. pontjában olyan korábbi ítéletre hivatkozott, amelyben ugyanezt a megfogalmazást használta és hasonló következtetésre jutott, mivel a Bíróság elutasította a Bizottság azon ítélet elleni fellebbezését.[16]

31. A Bizottság másik fő érve az, hogy a Törvényszék nem fejtette ki kellőképpen, hogy miért nem lehet minden további magyarázat nélkül vélelmezni, hogy valamely újonnan felvett, az angol, francia vagy német nyelvek egyikét sem ismerő tisztviselő ne tudna haladéktalanul valamely uniós intézmény számára hasznos munkát végezni. Álláspontom szerint ez az érvelés a bizonyítási teher megfordítására irányuló kísérletnek minősül. A Bizottság feladata annak kifejtése, hogy a szóban forgó nyelvi korlátozásból eredőhöz hasonló, a nyelvhasználaton alapuló eltérő bánásmód miért objektíve igazolt és a szolgálat valós igényeivel arányos, függetlenül attól, hogy ezeket úgy írják-e le, hogy az újonnan felvett tisztviselőnek a „feladatai ellátására azonnal képesnek” vagy „haladéktalanul hasznos munkát végezni képesnek” kell lennie.[17]

32. Ennélfogva azt javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el az első fellebbezési jogalap első részét.

B. A második részről

33. A Bizottság azt állítja, hogy a Törvényszék észszerűtlenül nagy terhet ró rá mind a vitatott EPSO-felhívásban szereplő nyelvi korlátozás indokolásának megalapozottságát, mind pedig az olyan bizonyítékok általa történő értékelését illetően, amelyeket az EPSO indokolásának alátámasztása céljából hozott fel.

1. A vitatott EPSO-felhívásban szereplő nyelvi korlátozás indokainak megalapozottsága

34. A Bizottság a tárgyaláson egyértelművé tette, hogy – bár számos kérdést vetett fel a vitatott EPSO-felhívásban szereplő nyelvi korlátozás indokai megalapozottságának a Törvényszék általi értékelésével kapcsolatban[18] – nem vitatja ezt az értékelést, mivel a megtámadott ítélet a vitatott EPSO-felhívást más okokból semmisíti meg.

35. A Bizottság mindazonáltal előadja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben elfogadja, hogy mivel a versenyvizsga-felhívás általános hatályú intézkedés, az abban szereplő indokolás korlátozódhat az annak elfogadásához vezető általános helyzet és az általa elérni kívánt általános célok leírására. A Törvényszék indokolatlanul jut arra a következtetésre, hogy a vitatott EPSO-felhívás indokolása „homályos és általános”.[19] A felhívás megfelel az ítélkezési gyakorlatban meghatározott azon követelménynek, hogy a második nyelvre vonatkozó választást korlátozó szabályoknak egyértelmű, objektív és kiszámítható szempontokat kell tartalmazniuk annak érdekében, hogy a pályázók időben tudomást szerezhessenek az előírt nyelvi követelményekről, és így a lehető legjobb körülmények között készülhessenek a versenyvizsgákra.

[16] 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet (T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 121. és 122. pont). A Bizottság ezen ítélet ellen benyújtott fellebbezését a Bíróság a 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítéletben (C-621/16 P, EU:C:2019:251) elutasította.

[17] Lásd e tekintetben: 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet (C-621/16 P, EU:C:2019:251, 93. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[18] A megtámadott ítélet 46–101. pontja.

[19] A megtámadott ítélet 100. pontja.

36. A Törvényszék a megtámadott ítélet 100. pontjában megállapítja, hogy az arra alapított indok, hogy az újonnan felvett személyek azonnal képesek legyenek feladataik ellátására, nem igazolhatja a nyelvi korlátozást, figyelemmel annak homályos és általános megfogalmazására, valamint arra, hogy a vitatott EPSO-felhívás nem tartalmaz ezek alátámasztására alkalmas konkrét információkat. Ezt követően a Törvényszék megvizsgálja, hogy igazolják-e a nyelvi korlátozást a Bizottság által az újonnan felvett személyeknek a feladataik ellátására való azonnal képességére vonatkozóan szolgáltatott információk és bizonyítékok. Nemleges válaszra jut.[20] Ebből az következik, hogy a vitatott EPSO-felhívás megsemmisítését a Törvényszék elemzésének mindkét része alátámasztja. A teljesség kedvéért a Bizottság által a megtámadott ítélet első részével kapcsolatban megfogalmazott kifogással is foglalkozom.

37. A Bizottság azt állítja, hogy a vitatott EPSO-felhívás megfelel annak a követelménynek, hogy a második nyelvre vonatkozó választást korlátozó szabályoknak egyértelmű, objektív és kiszámítható szempontokat kell tartalmazniuk annak érdekében, hogy a pályázók időben tudomást szerezhessenek az előírt nyelvi követelményekről, és így a lehető legjobb körülmények között készülhessenek a versenyvizsgákra.

38. Az egyértelműség, objektivitás és kiszámíthatóság szempontja az Olaszország kontra Bizottság ítélet 90. pontjából következik.[21] A Bíróság a szóban forgó ítélet 87–94. pontjában kifejti, hogy abban az ügyben a versenyvizsgák által érintett intézmények nem fogadtak el az 1/58 rendelet 6. cikkének megfelelő eljárási szabályzatot, amelyben előírták volna, hogy mely hivatalos nyelveket kell használni a konkrét esetekben.

39. Az említett ítélet 95. pontja a következőképpen szól:

„A Bizottság a tárgyaláson azzal érvelt, hogy a pályázóknak a versenyvizsga-kiírás közzétételét követően lehetőségük volt a felkészülésre. Azonban meg kell állapítani, hogy az egyes vitatott versenyvizsga-kiírások közzététele és az írásbeli vizsgák időpontja közötti idő alatt a pályázók nem feltétlenül tudták elsajátítani a szakmai képességek bizonyításához elegendő nyelvi ismereteket. Az a lehetőség pedig, hogy az említett három nyelv egyikét a jövőbeli versenyvizsgákra tekintettel is meg lehet tanulni, azt feltételezi, hogy az EPSO által előírt nyelveket jó előre meghatározzák. Márpedig [az 1/58 rendelet 6. cikkével összhangban elfogadott] szabályok hiánya semmiképpen nem garantálja a versenyvizsgák kiválasztott nyelveinek tartósságát, és erre vonatkozóan egyáltalán nem biztosít kiszámíthatóságot.”[22]

40. Az egyértelműség, az objektivitás és a kiszámíthatóság szempontjai tehát azt a követelményt tükrözik, hogy a potenciális pályázóknak valamely intézményen belüli állás megszerzése céljából kellő időben előre tudniuk kell egy (vagy több) meghatározott nyelv objektíven értékelhető, meghatározott szintű ismeretének megszerzésére vonatkozó követelményről. A vitatott EPSO-felhívás az angol, a francia vagy a német nyelv B2 szintű ismeretét írja elő. E követelmény kétségtelenül egyértelmű és objektív. A B2 szintű nyelvvizsgára való felkészüléshez azonban összesen általában 500–650 órát javasolnak.[23] Hacsak a potenciális pályázók nincsenek abban a helyzetben, hogy a vitatott EPSO-felhívásban megjelölt három nyelv valamelyikének szóban forgó tudásszintjét a felhívás közzététele és az e nyelven tartott vizsgák időpontja között elsajátítsák, a vitatott EPSO-felhívás valószínűleg nem felel meg a kiszámíthatóság Olaszország kontra

[20] Lásd különösen a megtámadott ítélet 197. pontját.

[21] 2012. november 27-i ítélet (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[22] Lásd még: Bobek főtanácsnok Bizottság kontra Olaszország ügyre vonatkozó indítványa (C-621/16 P, EU:C:2018:611, 175. pont); 2012. november 27-i Olaszország kontra Bizottság ítélet (C-566/10 P, EU:C:2012:752, 67. pont).

[23] Sharpston főtanácsnok Spanyolország kontra Parlament ügyre vonatkozó indítványa (C-377/16, EU:C:2018:610, 46. pont).

Bizottság ítélet 95. pontjában szereplő szempontjának.[24] E követelmény ráadásul kiegészíti azt a feltételt, hogy a nyelvi korlátozás csak akkor fogadható el, ha objektíve igazolt és arányos a szolgálat valós igényeihez képest.[25] Helytelen tehát azt sugallani – ahogyan azt láthatólag a Bizottság teszi –, hogy a Törvényszék mentesül a vitatott EPSO-felhívásban szereplő nyelvi korlátozás indokainak érdemi vizsgálata alól, amennyiben bizonyítást nyer, hogy a második nyelv választását korlátozó szabályok egyértelműek, objektívek és kiszámíthatók.

2. A bizonyítékok értékelése

41. A Bizottság egy sor önálló érvet hoz fel, amelyekkel azt kívánja bizonyítani, hogy a Törvényszék túllépte az ítélkezési gyakorlat által meghatározott felülvizsgálati határokat.

42. Előzetesen megjegyzem, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata elismeri, hogy a személyzeti szabályzat 2. cikke az uniós intézmények számára széles mérlegelési mozgásteret és önállóságot biztosít mind valamely tisztviselői vagy alkalmazotti állás létrehozatalát, mind a tisztviselőknek vagy alkalmazottaknak a létrehozott állás betöltésére történő kiválasztását, mind pedig az alkalmazottal létesített szolgálati viszony jellegének meghatározását illetően.[26]

43. Amennyiben valamely határozatot az EUMSZ 263. cikk szerinti, megsemmisítés iránti keresettel támadnak meg, az ilyen eljárásban a Törvényszék feladata a jog és a tényállás teljes körű bírósági felülvizsgálata. Konkrétan – amint azt a jelen indítvány 24. pontjában megjegyzem – a Bíróság megállapította, hogy az uniós bíróság jogosult annak vizsgálatára, hogy a második nyelv választásának korlátozása objektíve igazolt és arányos-e a szolgálat valós igényeihez képest.

44. Ahogyan azt Bobek főtanácsnok a Bizottság kontra Olaszország ügyre vonatkozó,[27] a jelen fellebbezésben vizsgáltakhoz igen hasonló tényállással és bizonyítékokkal összefüggésben előterjesztett indítványában megállapította, a vitatott EPSO-felhívásban szereplő nyelvi korlátozás indokainak többsége és a Bizottság által ezek alátámasztására felhozott bizonyítékok tényszerű felvetések. Az említett ügyben a döntéshozó által élvezett széles mérlegelési mozgástér magában foglalta annak megválasztását, hogy a versenyvizsgákon korlátozzák-e a második nyelv használatát, és ha igen, hogyan, valamint az e korlátozást alátámasztó indokokat. Miután az EPSO a második nyelvek megválasztását illetően egy sor tényszerű felvetésre és az azokat alátámasztó bizonyítékokra kíván hivatkozni, azokat az uniós bíróságok teljeskörűen felülvizsgálhatják. Ez a vizsgálat kiterjed arra, hogy betartották-e a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó szabályokat, és hogy a tényállás és a bizonyítékok értékelése során a megfelelő jogi szempontokat vették-e alapul.[28]

45. Ezen észrevételek tükrében vizsgálom a Bizottság azon érveit, amelyeket annak alátámasztására hoz fel, hogy a felhozott bizonyítékok Törvényszék általi értékelése észszerűtlenül nagy terhet rótt rá.

[24] 2012. november 27-i ítélet (C-566/10 P, EU:C:2012:752). Lásd még: 2016. szeptember 15-i Olaszország kontra Bizottság ítélet (T-353/14 és T-17/15, EU:T:2016:495, 50. és 51. pont), amelyet a Bíróság a 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélettel (C-621/16 P, EU:C:2019:251) fellebbezés folytán helybenhagyott.

[25] 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet (C-621/16 P, EU:C:2019:251, 91. pont).

[26] Lásd e tekintetben: 2005. szeptember 8-i AB ítélet (C-288/04, EU:C:2005:526, 26. és 28. pont); 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet (C-621/16 P, EU:C:2019:251, 88. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[27] C-621/16 P, EU:C:2018:611, 105., 108. és 112. pont.

[28] 2021. március 2-i Bizottság kontra Olaszország és társai ítélet (C-425/19 P, EU:C:2021:154, 52–53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46. Elsőként a Bizottság azon érvére kitérve, hogy „[valamely] határozat indokolása pontossága mértékének arányosnak kell lennie a vonatkozó lehetőségekkel, és azon technikai feltételekkel vagy határidővel, amelyek között, illetve amelyen belül meg kell azt hozni”, megjegyzem, hogy ez többek között az összefonódások ellenőrzésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatból ered.[29] Valószínűsíthető, hogy az összefonódás várható versenyre gyakorolt hatásáról szóló határozat uniós összefonódás-ellenőrzési rendelettel[30] előírt időkorlátok között történő megfogalmazásának lehetőségei kihatnak az indokolás pontosságának mértékére. Ezek a körülmények azonban a jelen ügyben nem állnak fenn: nem előzetes értékelésről van szó; nincs szükség a harmadik felektől származó részletes piaci információk beszerzésére és azok alapulvételére; nincs összetett gazdasági elemzés, és nincsenek törvényben előírt határidők. Ezenfelül a Bizottság nem tájékoztatta a Törvényszéket a vitatott EPSO-felhívás elfogadásának lehetőségeiről, és nem fejtette ki, hogy az EPSO milyen időbeli és technikai korlátokkal szembesült, ami magát az érvelés elfogadhatóságát is megkérdőjelezi. A fenti körülmények között az említett ítélkezési gyakorlatra nem lehet hivatkozni annak alátámasztása céljából, hogy a Törvényszék túllépte az ítélkezési gyakorlat által számára előírt korlátokat.

47. A Bizottság ezt követően vitatja a megtámadott ítélet 113., 138. és 157. pontjában tett azon megállapítást, amely szerint az okirati bizonyítékok nem támasztják alá, hogy az angol, a francia és a német az a nyelv, amelyet „a Bizottság valamennyi szolgálata a mindennapi munkája során ténylegesen használ”. A Bizottság álláspontja szerint az egyetlen releváns kérdés az, hogy azok a szolgálatok, amelyekben a sikeres pályázók alkalmazásra kerülnek, használják-e ezeket a nyelveket.

48. Ezt az érvelést nem találom meggyőzőnek. Mivel a vitatott EPSO-felhívás nem jelöli meg azokat a szolgálatokat, de azokat az intézmény(eke)t sem,[31] amelyekben a sikeres pályázókat alkalmazni fogják, nem lehet értékelni a Bizottság által a pályázókkal szemben alkalmazott eltérő bánásmód ezzel történő indokolását. A Bizottság előadása ellentmond egy másik, általa felhozott érvnek is, jelesül annak, hogy az intézmény mindennapi munkája számos olyan előkészítő aktusból, feljegyzésből, előzetes tervezetből és egyéb dokumentumból – köztük elektronikus kommunikációból – áll, amelyek az intézményen belül az érintett szolgálat álláspontját tükröző intézkedések elfogadásához használt elemzési és kommunikációs eszközöknek minősülnek. Ha a sikeres pályázókat a Bizottságon belül bárhol alkalmazni lehet, és ők általános előkészítő munkát is végezhetnek, az bír relevanciával, hogy a bizonyítékok alapján az angol, a francia és a német képezi-e azt a nyelvet, amelyet „a Bizottság valamennyi szolgálata a mindennapi munkája során ténylegesen használ”. Ezenkívül a megtámadott ítélet 113. és 138. pontjában vizsgált bizonyítékok általában a Bizottság belső nyelvi gyakorlatára vonatkoznak, és nem azoknak a szolgálatoknak a munkájára vagy eljárásaira, amelyeknél a sikeres pályázók alkalmazásra kerülnek. A Törvényszék az elé terjesztett bizonyítékok alapján nem tudott mást megállapítani, mint hogy az angol, a francia és a német nyelv képezi-e a Bizottságon belül általánosan használt nyelveket.

49. A Bizottság ezenfelül kifogásolja a megtámadott ítélet 157. pontjában szereplő azon következtetést, amely szerint a kifejezetten az audit (ellenőrzés) területén dolgozó tisztviselők nyelvismeretére vonatkozó bizonyítékok nem támasztják alá, hogy a nyelvi korlátozás arányos a

[29] 2008. július 10-i Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ítélet (C-413/06 P, EU:C:2008:392, 167. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[30] A Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.)

[31] A vitatott EPSO-felhívás 1. pontja szerint a versenyvizsgát – elsősorban a brüsszeli székhelyű Európai Bizottság és a luxembourgi székhelyű Európai Számvevőszék – által tisztviselőként „tanácsos” beosztásba (AD besorolási csoportba) felvehető pályázók tartaléklistáinak összeállítása céljából szervezik. A Törvényszék a megtámadott ítélet 104. pontjában megjegyzi, hogy a 72 sikeres pályázó közül négyet más munkáltatók vettek fel, jelesül hármat az Európai Unió Szellemi Tulajdon Hivatala, egyet pedig az Európai Külügyi Szolgálat vett fel.

feladatainak ellátására azonnal képes személyek felvételének szükségességével, mivel ezen adatok alapján nem lehet megállapítani, hogy a különböző szolgálatoknál mely nyelveket használják, illetve hogy mely nyelvek elengedhetetlenek az audithoz kapcsolódó feladatok ellátásához.[32] A Bizottság e pontra a Törvényszék által rá rótt észszerűtlenül nagy teher példájaként hivatkozik.

50. A Törvényszék a megtámadott ítélet 160–162. pontjában ezeket a bizonyítékokat abból a feltevésből kiindulva elemzi, hogy az audit (ellenőrzés) területén már munkát végző alkalmazottak nyelvtudása arra utal, hogy az új alkalmazottaknak a feladataik azonnali ellátásához e nyelvek ismeretére lenne szükségük. Még ennek alapján is arra a következtetésre jut, hogy a nyelvi korlátozás nem volt igazolt. Következésképpen úgy tűnik, hogy a Törvényszék minden lehetséges szempontból megvizsgálta a Bizottság által elé terjesztett bizonyítékokat annak megállapítása céljából, hogy azok alkalmasak-e a nyelvi korlátozás igazolására. Így nem látom be, miként lehetne azt állítani, hogy a Törvényszék bizonyításhoz való hozzáállása észszerűtlenül nagy terhet ró a Bizottságra.

51. A Bizottság ezt követően – konkrétan a megtámadott ítéletben a Bizottságnál történő fordításról szóló, 2006. december 20-i SEC(2006) 1489 végleges bizottsági közleményként hivatkozott dokumentummal kapcsolatban – azzal érvel, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 144. pontjában tévesen értékelte, hogy e dokumentumból kitűnik-e, hogy az abban említett három eljárási nyelvet kizárólagosan használják az általuk érintett eljárásokban.[33] A bizonyítékok értékelése e kérdés tükrében helytelen, mivel a Bizottságnak csak azt kellett bizonyítania, hogy az angol, a francia és a német nyelvet elsősorban a belső és külső kommunikációra és az ügyek intézésére használják, ami a vitatott EPSO-felhívásban szereplő megfogalmazás.[34]

52. A Törvényszék a megtámadott ítélet 140–142. pontjában értékeli a Bizottságnál történő fordításról szóló, 2006. december 20-i SEC(2006) 1489 végleges bizottsági közleményt. A 143. pontban megállapítja, hogy e közlemény nem releváns a jelen jogvita eldöntése szempontjából. Ezt követően az ítéletben nem hivatkozik e dokumentumra. A megtámadott ítélet 144–148. pontjában „Az elfogadási eljárástól függő nyelvi követelmények” címet viselő dokumentumot elemzi. A tárgyaláson a Bizottság lehetőséget kapott arra, hogy kifejtse a Bizottságnál történő fordításról szóló, 2006. december 20-i SEC(2006) 1489 végleges bizottsági közlemény és a megtámadott ítélet 144–148. pontjában szereplő dokumentumok elemzése közötti összefüggést. A Bizottság válaszában azt állította, hogy a 144. pont elején szereplő „Mindenesetre” kifejezés arra utal, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 144–148. pontjában szereplő elemzésében figyelembe vette ezt a dokumentumot. A megtámadott ítélet releváns részeinek objektív olvasata alapján a Bizottság e pontra vonatkozó jogalapja nem tartható fenn.

53. A Bizottság ezután a megtámadott ítélet 159–161. pontját kifogásolja, amelyek arra az előnyre hivatkoznak, amelyet az egyes nyelveket ismerő pályázók élvezhetnek azokkal szemben, akik nem rendelkeznek ilyen nyelvtudással.

54. A Törvényszék a megtámadott ítélet 150–157. pontjában a Bizottság különböző szolgálatainál az audittal kapcsolatos feladatokat ellátó alkalmazottak nyelvtudására vonatkozó adatokat értékeli. Az ítélet 159–165. pontjában ugyanis e bizonyítékok értékeléséből bizonyos következtetéseket von le. A 159. pont első mondatában helyesen állapítja meg, hogy nyelvi korlátozás csak akkor fogadható el, ha az objektíve igazolt és arányos a szolgálat valós igényeihez képest. A 161. pontban ezt követően megállapítja, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kizárólag

[32] A megtámadott ítélet 152–157. pontja.

[33] A megtámadott ítélet 144. pontja.

[34] Lásd a megtámadott ítélet 3. pontjának harmadik bekezdését, amely a vitatott EPSO-közlemény szövegét idézi.

az angol ismeretét lehetne olyannak tekinteni, amely előnnyel szolgál a versenyvizsga sikeres pályázói számára, és hogy a bizonyítékok alapján nem egyértelmű, hogy az a pályázó, aki például ismeri az olasz nyelvet, és a német nyelv kielégítő ismeretével rendelkezik,[35] miért tudná azonnal ellátni feladatait, míg az a pályázó, aki alaposan ismeri az olasz nyelvet, és a holland vagy a spanyol nyelv kielégítő ismeretével rendelkezik, erre miért nem lenne képes.[36]

55. A Törvényszék tehát a megtámadott ítélet 159–161. pontjában a különböző nyelvtudással rendelkező pályázók kategóriáit hasonlítja össze annak értékelése céljából, hogy az e különböző kategóriákba tartozó pályázók milyen mértékben lehetnek azonnal képesek a feladataik ellátására. Nem látom be, hogy az egyes nyelvek előnyt biztosító ismeretére való hivatkozás hogyan értelmezhető úgy, hogy az észszerűtlenül nagy terhet ró a Bizottságra.

56. A Bizottság a megtámadott ítélet 159. pontját is sérelmezi, amely szerint „semmilyen érvényes indok nincs az összes többi hivatalos nyelv elfogadásának mellőzésére”.

57. A Törvényszék a teljes mondatban – amelyből ez a mondat származik – kifejti, hogy a rendelkezésére álló bizonyítékok, jelesül a Bizottság audithoz kapcsolódó feladatokat ellátó különböző szolgálatainál dolgozó alkalmazottak nyelvtudására vonatkozó adatok alapján csak az angol nyelv ismerete jelent egyértelmű előnyt a sikeres pályázók feladatai ellátására való azonnali képessége szempontjából. Másképpen megfogalmazva, az angol nyelv második nyelvként való ismeretének követelménye indokolt lehet, de az angol, a francia vagy a német nyelv ismeretének követelménye nem. A Törvényszék ezt követően megállapítja, hogy semmilyen érvényes indok nincs, amely miatt az angol nyelv, illetve a francia és/vagy a német nyelvtől eltérő vagy azt kiegészítő egy vagy több hivatalos nyelv ismerete ne lehetne megengedett. Ezt a következtetést nem tudom kifogásolni. Semmi nem utal arra, hogy a Törvényszék kizárta volna annak lehetőségét, hogy a Bizottság más olyan bizonyítékokat is bemutathatott volna, amelyek eltérő következtetést támasztottak volna alá. Ezúttal sem látom be, hogy a Törvényszék az elé terjesztett bizonyítékok alapján levont következtetéssel miként rótt volna észszerűtlenül nagy terhet a Bizottságra.

58. A Bizottság érvelése szerint a Törvényszék tévesen zárta ki az angol, a francia és a német nyelv Európai Unióban történő használatára vonatkozó bizonyítékokat amiatt, hogy azok adott esetben nem tükrözik helytállóan a potenciális pályázók nyelvtudását.[37] A 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet[38] 124. pontjára hivatkozással azt állítja, hogy a statisztikai adatok alapján a Törvényszéknek azt kellett volna feltételeznie, hogy a nyelvi korlátozás arányos; annál is inkább, mert ezek az adatok az évek során nem változtak.

[35] Értelmezésem szerint ez a B2 szintű tudásra utal.

[36] A megtámadott ítélet 152–155. pontjában szereplő, az 1. és 2. nyelvre vonatkozó adatokból úgy tűnik, hogy az audit területén dolgozó alkalmazottak 83%-a angol, 32%-a francia, 13%-a holland, 9%-a német, 8%-a spanyol és 8%-a olasz nyelvtudással rendelkezik. A 3. nyelv figyelembevétele esetén a százalékos arányok a következők: 95% angol, 75% francia, 21% német, 19% holland, 15% spanyol és 10% olasz. Ebből az következik, hogy az angoltól eltérő nyelven történő kommunikáció azzal a következménnyel jár, hogy a kollégák jelentős része kimarad a releváns munkafolyamatokból. Adott esetben a kollégák körülbelül 25-60%-a nem érti a kommunikációt, ha az francia nyelven történik. Adott esetben a 79%-uk nem érti a kommunikációt, ha az német nyelven történik. Ezenkívül az 1. és 2. nyelv alapján a holland nyelvtudással rendelkezők aránya láthatóan magasabb, mint a német nyelvtudással rendelkezőké (13% holland, 9% német); az 1., 2. és 3. nyelv alapján a holland nyelvtudással rendelkezők aránya 19%, a német nyelvtudással rendelkezőké 21%.

[37] A megtámadott ítélet 193. pontja.

[38] C-621/16 P, EU:C:2019:251.

59. A 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet [39] 124. pontja a következőképpen szól:

„E tekintetben ugyan nem kizárt, hogy a szolgálati érdek még a »Nyílt versenyvizsga-felhívás – EPSO/AD/276/14 – Tanácsosok (AD 5)« felhívásban szereplőhöz hasonló, általános jellegű versenyvizsgák keretében is igazolhatja a versenyvizsga második nyelve kiválasztásának azon korlátozott számú hivatalos nyelvre korlátozását, amely nyelveket a legtöbben ismerik az Unióban (lásd analógia útján: 2003. szeptember 9-i Kik kontra OHIM ítélet, C-361/01 P, EU:C:2003:434, 94. pont), e korlátozásnak azonban – a jelen ítélet 92. és 93. pontjában felidézett követelményekre tekintettel – kötelező jelleggel a mind a versenyvizsgára jelentkező pályázók, mind pedig az uniós bíróságok által objektív módon ellenőrizhető olyan tényezőkön kell alapulnia, amelyek igazolják azt a megkövetelt nyelvismeretet, amelynek arányosnak kell lennie a szolgálat valós igényeihez képest.”

60. Nem gondolom, hogy ez annak feltételezésére kötelezi a Törvényszéket, hogy a nyelvi korlátozás igazolt, amennyiben az az Európai Unióban legszélesebb körben ismert nyelvekre vonatkozik. Épp ellenkezőleg: úgy értelmezem, hogy a Törvényszék azt állapította meg, hogy a Bizottság a nyelvi korlátozás igazolása érdekében támaszkodhat az Európai Unióban legszélesebb körben ismert nyelvekre vonatkozó bizonyítékokra. E korlátozásnak azonban a pályázók és az Európai Unió bíróságai által objektíven ellenőrizhető bizonyítékokon kell alapulnia, hogy igazolja a megkövetelt nyelvtudás szintjét, amelynek arányban kell állnia a szolgálat valós igényeivel.

61. A Törvényszék tehát helyesen járt el, amikor először is értékelte a Bizottság által a német, az angol és a francia mint Európában beszélt és tanult idegen nyelvek elterjedtségére vonatkozóan előterjesztett bizonyítékokat. [40] A Törvényszék a megtámadott ítélet 189–195. pontjában megjegyzi, hogy a bizonyítékok alapján az oktatás minden szintjén messze az angol a legszélesebb körben tanult idegen nyelv, amelyet a francia, a német, az orosz és – kisebb mértékben – a spanyol követ, és hogy [Európában] a legjobban ismert idegen nyelvnek messze az angolt tartják, amelyet a német, az orosz, a francia és a spanyol követ. További bizonyítékok alapján a német a legszélesebb körben beszélt nyelv Európában, és az angol, a francia és a német a három leggyakrabban második nyelvként tanult idegen nyelv (38%, 12%, illetve 11%).

62. A Törvényszék ezt követően megjegyezte, hogy a releváns statisztikák valamennyi uniós polgárra vonatkoznak, így a kiskorúakra is; ezért az adatok nem feltétlenül tükrözik helytállóan a potenciális jelentkezők nyelvtudását. Arra a következtetésre jutott, hogy e statisztikák csak azt mutatják, hogy a jelen ügyben vizsgált nyelvi korlátozások által érintett potenciális pályázók száma kevésbé magas, mintha az angol, francia és német nyelven kívül más nyelveken alapulna, de ez önmagában nem vezet arra a következtetésre, hogy a nyelvi korlátozás nem hátrányosan megkülönböztető jellegű.

63. A Törvényszék által alkalmazott megközelítés e tekintetben nem kifogásolható. A Bizottság érvelésével ellentétben a Törvényszék nem vetette el a statisztikai bizonyítékot azért, mert az a kiskorú uniós polgárokat is magában foglalta. A Törvényszék ugyanis arra a következtetésre jutott, hogy a bizonyítékok alapján az angol, francia és német nyelvi korlátozás valószínűleg kevesebb potenciális pályázóra gyakorolt hátrányos hatást, mint a nyelvek egy másik kombinációján alapuló korlátozás. Semmi nem utal arra, hogy ez a következtetés – amelyet egyébként a Bizottság nem vitat – eltérő lett volna, ha a statisztikai adatokból kizárták volna a még kiskorú uniós polgárokat.

[39] C-621/16 P, EU:C:2019:251.

[40] A megtámadott ítélet 189–195. pontja.

64. Végül a Bizottság azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 139. pontjában tévesen értékeli a Bizottság határozathozatali eljárásának egyszerűsítéséről szóló, 2000. november 29-i SEC(2000)2071/6 közleményt, amelyet a 138. és 139. pont említ. A Bizottság azzal érvel, hogy a Törvényszék nem fogadta el ennek egyértelmű jelentését, hanem a tisztviselők közötti munkaszervezés módjáról alkotott szubjektív elképzelésével helyettesítette azt.

65. Úgy tűnik, hogy a Bizottság ezzel az érvvel nem annyira azt kívánja elérni, hogy a Bíróság szankcionálja a bizonyítékok Törvényszék általi elferdítését, mint inkább azt, hogy a tények és bizonyítékok Törvényszék általi értékelését a saját értékelésével helyettesítse. Ez fellebbezés keretében megengedhetetlen.[41]

66. Ezen okokból kifolyólag a Bizottság érvei nem vehetők figyelembe annak alátámasztása céljából, hogy a megtámadott ítélet túllépi az ítélkezési gyakorlat által előírt korlátokat. Következésképpen azt javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el az első fellebbezési jogalap második részét.

C. A harmadik részről

67. A Bizottság először is azzal érvel, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 132–135. pontjában szűkíti a bizonyítékok körét, mivel nem mutat rá az intézmény munkanyelveit meghatározó, kötelező erejű jogi aktus létezésére. A Bizottság álláspontja szerint az ítélkezési gyakorlatból és a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (6) bekezdéséből sem lehet arra következtetni, hogy a második nyelv választását kizárólag kötelező erejű jogi aktusok korlátozhatják jogszerűen. Ezenkívül a Törvényszék a megtámadott ítélet 10. pontjában helyesen állapítja meg, hogy a vitatott EPSO-felhívás „belső szabályokra”, azaz olyan szabályokra utal, amelyek csak az intézményeken belül kötelezők. Az említett szabályok e jellemzését a Bizottság által előterjesztett bizonyítékok is alátámasztják.

68. A Törvényszék a megtámadott ítélet 10. pontjában megjegyzi, hogy a vitatott EPSO-felhívás II. mellékletének 2. pontja úgy szól, hogy az egyes kiválasztási eljárások esetében az adott nyílt versenyvizsgán használható nyelveket eseti alapon kell meghatároznia az EPSO igazgatótanácsának „az érintett intézmény(ek)en vagy szerveken belüli esetleges egyedi belső nyelvhasználati szabályok” figyelembevételével.

69. A Törvényszék a megtámadott ítélet 132. és 133. pontjában megállapítja, hogy a 107. és 108. pontban ismertetett, bizonyítékként felhozott dokumentumok nem tekinthetők az 1/58 rendelet 6. cikke értelmében vett bizottsági szabályoknak. A Bizottság elfogadja, hogy e bizonyítékok pusztán azt a régóta fennálló igazgatási gyakorlatot tükrözik, amely szerint a biztosok testületéhez jóváhagyás céljából benyújtandó dokumentumoknak angol, francia és német nyelven kell rendelkezésre állniuk. A Törvényszék a megtámadott ítélet 134. pontjában megállapítja, hogy nincs bizonyíték arra, hogy a Bizottság elnöke vagy a biztosok testülete hivatalosan jóváhagyta volna az „operatív eljárások kézikönyvét”. Az említett ítélet 135. pontjában megállapítja, hogy a jelen üggyel összefüggésben a Bizottság megerősítette, hogy nincs olyan belső határozat, amely meghatározná a Bizottságon belüli munkanyelveket.

[41] Lásd például: 2006. szeptember 21-i Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ítélet (C-105/04 P, EU:C:2006:592, 69. és 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2006. szeptember 21-i Technische Unie kontra Bizottság ítélet (C-113/04 P, EU:C:2006:593, 82. és 83. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

70. A megtámadott ítélet 137–139. pontja azt vizsgálja, hogy a bizonyítékként felhozott iratokból kitűnik-e a Bizottság határozathozatali eljárásai – köztük a biztosok testületének eljárásai – és a sikeres pályázók által elvégzendő feladatok közötti kapcsolat. A megtámadott ítélet 140–149. pontja a Bizottság által benyújtott egyéb iratanyag tükrében tovább vizsgálja ezt a bizonyítékot.

71. A Bizottság állításával ellentétben a Törvényszék a megtámadott ítéletben nem utasít el bizonyítékokat, illetve nem „szűkíti azok hatályát”, mivel az általa bizonyítékként felhozott iratanyagból nem tűnik ki „kötelező erejű jogi aktus” létezése. A Törvényszék ehelyett helytállóan vizsgálja, hogy a Bizottság elfogadott-e az 1/58 rendelet 6. cikke szerinti olyan belső szabályokat, amelyek előírják, hogy az 1. cikkben felsorolt hivatalos és munkanyelvek közül meghatározott esetekben egy vagy több hivatalos és munkanyelvet kell használni. A megtámadott ítélet 135. pontjából kitűnik, hogy a Bizottság nem vitatta, hogy ilyen szabályokat nem fogadott el.

72. A Törvényszék – miután e nem vitatott közbenső következtetésre jutott – folytatja a Bizottság által a belső eljárásaival kapcsolatban felhozott bizonyítékok részletes értékelését.

73. Következésképpen azt javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el az első fellebbezési jogalap harmadik részét, mivel az láthatólag a megtámadott ítélet téves és szelektív olvasatán alapul.

V. Végkövetkeztetés

74. A fentiek alapján javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el az első fellebbezési jogalapot.